

Verhalen van mensen uit jouw buurt

De Hagen & De Weides

Inclusief speurtocht door de wijk

INHOUDSOPGAVE

- 4.** Martin de Kruijff - “Het is een beetje een museum geworden”
- 5.** Mieke Baldé - Nieuwe moestuin, nieuw perspectief
- 6.** Margrieta Haan - “Ik gun elke wijk zo’n buurtgerichte huiskamer”
- 7.** Ali Vonk - Creatief met hout, papier en ander materiaal
- 8.** Marrie Steendam - Het Meisie uit Pretoria se bomslagting
- 9.** Annet Doomen en Kate Proctor - De buurttuin als bindmiddel
- 10.** Sander en Eveline van Elst - Nu is er tijd voor het gezin
- 11.** Geurt Blankers - Vrijwillig reuring maken
- 12.** Marja en Frans Roetman - Op de bres voor de medemens
- 13.** Betty Santema - Vanuit een klein dorpje de wereld in
- 14.** Nico Croes - (Ge)dichten om te delen
- 15.** Tobias van Damme - Als Vlaamse puber tussen de Groningers
- 17.** Pam en Chris Goedholt - Een fijne plek
- 16.** Christina Fokker - Een eigen winkel
- 18.** Sergey - Hier ben ik veilig
- 19.** Marianne de Fouw - Genieten van genoeg
- 20.** Ria Zwart en Martie den Hertog - Hart voor de wijk
- 21.** Etienne en Fabian Verdoes - Jongeren in de Wijk
- 22.** Saskia Bangma - Verhalen verbinden
- 23.** Speurtocht + prijs
- 26.** Collage alle foto’s

Over deze verhalenbundel

‘Mensen in de wijk met elkaar verbinden’ is het belangrijkste doel van Het Lokaal, de huiskamer voor de wijk aan de Putterhaag. Sinds Het Lokaal 5,5 jaar geleden open ging, hebben veel mensen elkaar daar ontmoet en onder het genot van een lekkere maaltijd, in gesprek over een mooi boek, al handwerken, wandelend of onkruid wiedend op een andere manier een stukje van hun verhaal met elkaar gedeeld. Als je elkaars verhaal leert kennen, begrijp je elkaar beter en ontstaat er verbondenheid.

Een aantal van die mensen hebben we gevraagd voor deze bundel hun verhaal met ons te delen, daarnaast hebben we andere mensen gezocht in de Hagen en Weiden waarvan we vermoedden dat ze een verhaal te vertellen hebben.

Wij hebben er veel plezier aan beleefd om deze verhalen te horen en uit te werken. We hopen dat jij ervan geniet ze te lezen en dat het je stimuleert met mensen uit je straat of je buurt in gesprek te gaan, want iedereen heeft een verhaal.

Betrokkenheid bij het Lokaal:

Ali en Betty gaan naar de handwerkclub op woensdagochtend van 10 tot 12.

Annet en Kate hebben samen met Sabine van het Lokaal en andere bewoners de buurttuin opgezet.

Margrieta is actief bij de maaltijden, de spelletjesavond, de leesclub en de filmavonden.

Marianne helpt regelmatig koken en heeft de huisstijl ontworpen.

Marja en Frans koken 1x per 2 weken, Frans spint en Marja doet mee met opschonen en zit in de beheergroep.

Marrie neemt deel aan maaltijden, de leesclub en de filmavonden.

Mieke komt af en toe eten.

Nico gaat naar Poësoep en organiseert af en toe iets in het Lokaal rondom gedichten.

Saskia heeft met Gluren bij de Buren opgetreden als verhalenverteller.

Tobias is actief voor Energierijk Houten, waar het Lokaal ook bij betrokken is.

We nodigen je van harte uit ook mensen te ontmoeten door deel te nemen aan één van de activiteiten in het Lokaal, of zelf met een idee te komen. Zie www.hetlokaalhouten.nl en/of schrijf je in voor de maandelijkse nieuwsbrief via de site.

Met dank aan de Gemeente Houten en van Houten & Co voor de financiering van dit project via het buurtfonds Houten Noord-Oost.

Carolien Geurtsen, Janneke Geursen en Sabine van der Heijden - interviews.

Laura van der Berg - fotografie en opmaak.

Scan de QR-code voor de website Het Lokaal

“Het is een beetje een museum geworden”

“Het is een beetje een museum geworden”
Wie bij Martin de Kruijff (1955) binnenkomt ziet direct zijn grote verzameling ‘tongen’, het kenmerk van zijn favoriete band de Rolling Stones. Martins liefde voor deze band begon in 1964: “Als kind moest ik naar zee vanwege mijn bronchitis. Mijn ouders huurden een tenthuisje en daar zaten we elke zomer zes weken, heel leuk. In 1964 deden de Stones hun eerste optreden buiten Engeland in het Kurhaus in Scheveningen. Twee oudere broers zeiden ‘zullen we daarnaartoe gaan, dat is wel stoer’. Dus ging ik er op 8 augustus achter op de bromfiets heen. Dat maakte ontzettend veel indruk op me. Het werd gepresenteerd door Jos Brink en in het voorprogramma zat de 17-jarige André van Duin. De Stones speelden maar vijf nummers, want het publiek was erg wild en de politie ging om de band heen staan; je kon niks meer zien. Het publiek begon met de loszittende stoelleuning te gooien en uiteindelijk werd het concert afgebroken. Er kwam zelfs politie te paard binnen, dat is angstaanjagend als je 9 bent. Toen ben ik fan geworden en ze altijd blijven volgen. Ik ben er trouwens nog een keer terug geweest, het bleek best een klein zaaltje te zijn, terwijl ik het als kind enorm vond.”

Martin, die door zijn kleindochter ‘opa tong’ genoemd wordt, is een echte verzamelaar. “Ik ben na mijn pensioen gaan tellen wat ik allemaal heb: 6505 tongen, 84 Shirts, 111 cd’s en 29 dvd’s. Ik had ook veel lp’s, maar die heb ik verkocht via de Groeverij aan het Achterom. Ik heb wel eens twee jaar lang naar een item gezocht op Marktplaats, dat is een beetje verzamelwoede.

Ik heb slippers, sportschoenen, van alles, maar ik ga geen dingen van honderden euro’s kopen. Ik kijk wel elke dag op Marktplaats naar Stones items. Ach, het is een onschuldige hobby. Ik ben elf keer naar een optreden geweest, de laatste drie keer met mijn zoons. Zoals ik ooit met mijn oudste broers meeging, gingen mijn zoons met mij mee. Mijn

laatste concert was in 2017 in de Amsterdam Arena. Als ik heel eerlijk ben vond ik ze niet meer zo goed. Twee jaar geleden is er nog wel een heel goede cd uitgekomen en daar heb ik

uiteraard ook de shirts van. In de studio

redden ze het nog wel, maar op het podium niet meer. Mick Jagger is nu 81, de drummer is twee jaar geleden overleden en Keith Richard is 80. Ze hebben vorig jaar nog volop in Amerika opgetreden, dat is niet

normaal. Ik heb in de loop der jaren alle bandleden gezien, zoals Brian Jones die eigenlijk

de oprichter is, die is in 1969 in zijn zwembad verdronken. Elf jaar geleden heb ik zijn opvolger Mick Taylor nog gezien op Pinkpop. Ik vind het uniek dat ze al bijna 63 jaar bestaan. Dat Mick Jagger en Keith Richard nog leven is een groot raadsel, want het was een leven van drank en drugs en niet zo’n klein beetje ook. Zelf heb ik nooit drugs gebruikt. Ik heb wel 40 jaar sigaartjes gerookt. Vier jaar terug ben ik gestopt, ik had de diagnose longkanker gekregen, het bleek uiteindelijk iets anders te zijn, het voelt alsof ik een tweede leven heb gekregen.”

Martin Kruijff

Van mei tot en met december staan er volle papieren tassen met groenten voor de deur. Een overblijfsel uit de tijd dat Mieke Baldé (1970) tuinder was bij Tuinderij De Volle Grond in Amelisweerd en haar huis een afhaalpunt werd. Na een studie in de biodynamische landbouw, een baan op een gemengd boerenbedrijf en een moestuin in Werkhoven, kwam ze in 2010 bij de Volle Grond terecht.

Deze prachtige oude moestuin maakte deel uit van biologisch-dynamische tuinderij 'De Aardvlo', voordat dit bedrijf werd opgesplitst in twee delen: Amelishof en De Volle Grond. De tuinders werkten eerder alleen samen met een grote groep vrijwilligers, later kwamen daar cliënten met een zorgbehoefte bij en een medewerker die zich op die zorgtaak richtte. Die uitbreiding was niet alleen noodzakelijk vanwege de inkomsten, maar ook gebaseerd op hun behoefte 'meer mensen van de tuin mee te laten genieten'. Vrijwilligers voerden taken uit die de tuinders opdroegen; cliënten werkten mee naar eigen vermogen. "Ik heb daar goede herinneringen aan. We startten om 8 uur met koffie en thee en een kort werkoverleg met iedereen die die dag op de tuin zou werken en gingen dan in een cirkel in de tuin staan, om te 'landen'." Toen de zorgtaak steeds groter werd, dreigde het werk in de tuin in het gedrang te komen. "En de basis van de zorg is de tuin." Mieke besloot eind 2021 te vertrekken.

Amper een maand na het vertrek overleed haar partner bij een fietsongeluk. Een verdrietige tijd volgde, waarin haar kinderen en haar nieuwe baan bij de biologische boerderij Hof van Gunterstein in Breukelen haar op de been hielden. "Maandag, woensdag en vrijdag daar werken gaf houvast." Nu, aan het begin van 2025, wacht haar een nieuwe uitdaging en nog wel een om de hoek, in haar geliefde Nieuw Wulven. Ze gaat werken bij Wereld van Weelde, het horecabedrijf dat over een paar maanden de deuren zal openen. De plannen van horecaondernemer Saskia Hagedoorn inspireren haar. "Saskia's missie is een plek te creëren waar iedereen welkom is voor een kop koffie of thee of een lunch in het groen. Rondom het restaurant kunnen kinderen op avontuur en tegelijkertijd van alles leren over de natuur en ons voedsel. In het restaurant wordt gekookt met groenten en fruit uit de eigen moestuin en hoogstamboomgaard en er komen een bloemenpluktuin en een kruidentuin." Een duurzaam concept dat Mieke en haar collega-tuinder Paul ook weer nieuwe mogelijkheden biedt. Ze gaan bijvoorbeeld werken met de 'no dig methode', die erop gericht is de grond zo min mogelijk te bewerken en te telen op compost om het bodemleven gezonder te maken. Momenteel zijn ze bezig met teeltplannen maken om ervoor te zorgen dat de kok snel aan de slag kan met een goede variatie aan groenten en kruiden. Als de irrigatiebuizen zijn aangebracht, de verhoogde bedden zijn gecreëerd en de heiningen zijn geplaatst die mensen, reeën, hazen en konijnen moeten buitenhouden, kan het planten beginnen. Een mooi vooruitzicht!

Mieke Baldé

Nieuwe moestuin, nieuw perspectief

“Ik gun elke wijk zo’n buurtgerichte huiskamer”

Margrieta Haan (1975) studeerde in Wageningen Facilitaire Dienstverlening, Management en Woonfaciliteiten en kreeg gelijk na haar afstuderen een baan bij de Algemene Woningstichting Houten, haar geboorteplaats. “Ik ben nu al vijftien jaar Zzp’er ‘Wonen, Zorg en Welzijn’ en o.a. samen met Gerben Kamphorst initiatiefnemer van het project ‘Haag en Hof’. Met nog een aantal mensen hebben wij een plan ingediend voor de locatie van een voormalige basisschool. Dat hebben we aan de gemeente gepresenteerd en vervolgens als bewonersinitiatief de prijsvraag gewonnen. Eerst was ik procesbegeleider en betrokken vanuit beroepsmatige gepassioneertheid, maar er waren vrienden in mijn omgeving die zeiden: ‘Waarom ga je er zelf niet wonen? Volgens mij is dit ook iets voor jou’. En dat bleek een gouden greep.

Levensloopbestendig wonen betekent zoveel als langer zelfstandig thuis kunnen blijven wonen. Er kwam heel veel bij kijken. Het samenleven in zo’n hof, hoe beheer en exploiteer je een gemeenschappelijke huiskamer, hoe doe je het met elkaar? Welke gesprekken moet je voeren? Het was heel leerzaam en heeft me veel tijd gekost, het was absoluut pionieren.

Uiteindelijk is Het Lokaal als extra gebouw, met een buurtgerichte functie en twee Short Stay studio’s, zonder kapitaallasten in handen van onze Stichting gekomen. En dat is uniek. Nu wordt er drie keer in de week gekookt en zijn er diverse andere activiteiten. De maaltijden vind ik bijzonder, mensen uit de buurt schuiven gewoon even een uurtje aan om samen te eten en elkaar te ontmoeten. We hebben net het 5-jarig bestaan gevierd met heel veel door buurtbewoners georganiseerde activiteiten. Absoluut voor herhaling vatbaar, met heel veel aanbod en animo. Zo hebben ook weer nieuwe mensen de weg naar het Lokaal gevonden.

Ik ben dankbaar voor hoe het nu gaat en ik zie daar een dynamiek in. Ik gun elke wijk zo’n buurtgerichte huiskamer. Maar het zou nog veel meer kunnen worden. Gemeenschapszin, betrokkenheid en initiatief kun je niet forceren, dat moet echt uit de mensen zelf komen. Dat moet organisch groeien en dat kan je niet forceren maar wel kietelen. Dus, zijn er mensen die iets willen organiseren? Meld het dan!”

Margrieta Haan

Terwijl ik wacht tot Ali Vonk (1939) de deur opendoet, sta ik haar werk al te bewonderen: aan de deur hangt een grote, van hout gevlochten krans met daarin een bosje kleine narcisjes en in haar tuin staan dingen van gevlochten hout. Ze laat me binnen in haar gezellig volle huis en ik kijk mijn ogen uit naar allerlei kunstwerken. Voor het raam hangt een enorme tak met daaraan grote ballen en glazen kerstklokken. “Over een poosje hang ik daar weer paasspullen aan,” vertelt ze later. Aan de muren hangen kleurige ‘schilderijen’ met prachtige bloemen van gescheurd papier. Op de keukentafel ligt een groot kleed met geborduurde bloemen. “Ik had er al één gemaakt voor mijn kleindochter en toen wou mijn kleinzoon er ook één.” Alles in dit huis ademt natuur en creativiteit.

Die liefde voor de natuur begon al vroeg. Ali was de zevende van acht kinderen aan de Loerickseweg in Houten. “Iedereen had een klein bloementuintje, we waren veel buiten bezig, ook in de groentetuin en met hout in de natuur. Mijn vader had een houthandel en rooide ook bomen. Met ijzeren klimsporen aan zijn benen klom hij omhoog, best griezelig denk ik nu. Ik vind het ook heerlijk om aan versgezaagd hout te ruiken. Tegenover ons woonde een aannemer, het rook zo lekker in zijn houtschuur. Met mijn moeder maakten we stukjes met Kerst en Pasen en we borduurden.”

Creatief met hout, papier en ander materiaal

Zelf kregen Ali en haar man zes kinderen, ze woonden in Groenlo en hadden een grote tuin met kippen en honden, daar was ze de hele dag mee bezig. “Ik zat om 5 uur ’s morgens al buiten, dan ging ik om 7 uur de tafel dekken en de kinderen wakker maken. Nog steeds ben ik graag in de natuur, ik geniet enorm van de vogels.

Zo’n 30 jaar geleden begon ik dingen te maken van hout, hooi en mos en met dat scheuren van papier. Ik heb er geen opleiding voor gedaan, de techniek heb ik mezelf aangeleerd. Soms zit het al helemaal in mijn hoofd en moet ik het alleen nog maken, soms ontstaat het gewoon onder mijn handen.

Ik ben katholiek opgevoed en ik geloof dat je leven een beetje gepland is, dingen komen op je pad. Je moet ook gewoon dingen uitproberen.

Als ik in het bos wandel ga ik ineens rechts terwijl ik normaal links ga, dan denk ik ‘waarom loop ik hier?’ en ineens zie ik een mooie tak waar ik wat van kan maken. Als ik iets gemaakt heb, sla ik even een kruisje en zeg ‘dankjewel’. Ik ga niet meer naar de kerk, maar het kan ook in je tuin, daar zie ik de merels en hoor ze zingen, dat is prachtig.”

Ali maakt meer dan ze in haar huisje kan bergen. “Ik verkoop het ook, ik heb op markten gestaan, sta nog steeds op de Streekmarkt op het Plein en heb meegedaan aan ‘Kunst om de Hoek’. Soms maak ik iets op bestelling, een krans of een hart ofzo, maar ik timmer niet aan de weg. Ik ben heel blij dat ik dit nog kan doen, ik moet er niet aan denken dat ik niets te doen zou hebben.”

Ali Vonk

Marrie Steendam werd geboren in 1965 als de jongste van veertien kinderen. “Op oudejaarsdag 1971 emigreerden wij met de jongste zeven naar Zuid-Afrika. Dat was wennen; een andere cultuur en school en een andere taal. Wij woonden in Pretoria, daar ging ik naar de basis- en middelbare school. Ik floreerde in het prestatiegerichte Afrikaanse systeem. Ik zat in zangkoren en dansgroepen en deed vier sporten tegelijk. Alles werd op school aangeboden. Ik zoog alles in me op, want thuis was het heel streng. ‘Vaders wil is wet’. Eind 1982 heb ik met hoge cijfers mijn ‘Matriek’ gehaald, vergelijkbaar met het VWO. Daarna besloot ik naar de universiteit in Potchefstroom te gaan, waar niemand me kende, waar ik gewoon Marrie was. Ik studeerde Informatica en Wiskunde en kreeg daar veel vriendinnen waar ik tot op de dag van vandaag contact mee heb.

Dat was januari 1983. Nog geen vier maanden later, op vrijdag 20 mei, had ik een afspraak in Pretoria om af te rijden. Voor de terugweg had ik een lift geregeld met een kennis die bij de luchtmacht werkte. We spraken af vóór het luchtmachtgebouw en zaten al in de auto. Het volgende moment: Boem! Vóór ons een enorme vuurbal met een drukgolf. Puin op en rond onze auto, die naar het midden van de straat werd geslingerd. En daarna was het stil, zó stil. “Dit is een bom”, zei de kennis en ik dacht: ik moet weg. Ik keek om, zag vlammen uit onze auto komen en probeerde de deuren open te krijgen, wat niet lukte. Samen traptten wij mijn deur open en renden naar de overkant van de straat. Toen zei onze auto ook ‘Boem’. Achteraf bleek een bom in een geparkeerde auto vóór ons te zijn afgegaan. Wij zaten bij de implosie ervan en werden daardoor weggeslingerd. Volgens lekte er benzine uit onze auto, die daarna in brand vloog en de benzinetank deed ontploffen. Via omwegen en door heel hard te rennen lukte het om thuis te komen en te bellen dat ik veilig was. Toen pas sloeg de paniek toe.

Terug op de universiteit had ik angstaanvallen en nachtmerries. De Studentenzorg sprong bij met gesprekken en daarna heb ik bij mijn zus een tijdje kunnen praten, praten, praten.

Uiteindelijk heb ik in een lokaal krantje een interview gegeven. En toen kwamen er posters met als kop: “Meisie in Pretoria se bomslagting”. Ik ben verdergegaan met mijn studie en met mijn leven en in 1986 ben ik in Zuid-Afrika getrouwd en al snel naar Nederland geëmigreerd. Hier heb ik de Pabo gedaan, en in de ICT en als wiskundelerares op Het Houtens gewerkt. Wegens ernstige ziekte moest ik daar mee stoppen. Tegenwoordig doe ik vrijwilligerswerk bij de VoorleesExpress en ben ik betrokken bij de lees- en filmclub in Het Lokaal. Ik eet daar iedere maandag. Inmiddels heb ik drie kleinkinderen, waar ik ook veel tijd aan spendeer. Ik ben een gelukkig mens.”

Het Meisie uit Pretoria se bomslagting

Marrie Steendam

De buurttuin als bindmiddel

Het kan je moeilijk ontgaan zijn als je door de smalle straat loopt: hier wonen mensen met een liefde voor tuinen. Naast twee sprookjesachtige voortuinen, gemaakt door de hoveniers van Gardening Angels, vind je aan het eind van de straat ook een mooie buurttuin op de plek waar eerst alleen een klimrek stond.

“Die graswoestijn was niet erg uitnodigend”, vertelt Annet Doomen (1980). “Het zou een veel prettiger plek kunnen worden voor buurtbewoners en een gevarieerdere beplanting zou ook nog eens kunnen bijdragen aan meer biodiversiteit.” Zij vond een medestander in Kate Proctor (1980), die net als zij graag samen met anderen mooie dingen maakt.

Ze besloten de grond te adopteren. Er waren de nodige hobbels te nemen: de omwonenden moesten akkoord gaan, er golden specifieke regels voor de beplanting en de veiligheid en de plannen moesten enkele keren worden aangepast. Maar ook dit proces droeg bij aan de binding in de buurt doordat mensen met elkaar in gesprek gingen.

Toen de plannen waren goedgekeurd en de subsidies van de gemeente en de Provincie Utrecht binnen waren, kon het planten beginnen. Wel 20 mensen hielpen de ongeveer 700 planten te poten. Inmiddels is de tuin uitgegroeid tot een klein paradijs met uitbundig bloeiende bloemen en wordt goed gebruik gemaakt van de bankjes en de waterpomp. De initiatiefnemers ontvingen veel positieve reacties en zelfs een bijdrage in de vorm van een gedicht.

De tuin vergt wel het nodige onderhoud van een kerngroep van buurtbewoners, maar Annet en Kate vinden dit niet bezwaarlijk. “Het is lekker om af en toe een uurtje te kunnen wieden, en er stopt regelmatig iemand om een praatje te maken. We kondigen aan wanneer we samen aan de slag gaan en zorgen dan voor iets te drinken of eten.”

Ze hopen dat hun project als voorbeeld kan dienen voor andere wijken. “Wonen in een prettige omgeving, met mensen die elkaar kennen, helpt om je thuis te voelen.”

Ze hebben nog wel een paar tips. “Zorg voor vloeiende lijnen en hoogteverschillen en creëer een besloten ruimte met plek om te zitten, dat werkt uitnodigend.

Daarnaast is het belangrijk planten te kiezen die zichzelf vermeerderen, dat scheelt werk en geld. En natuurlijk helpt het enorm als je medestanders vindt die er gezamenlijk langere tijd de schouders onder willen zetten.”

Ze zijn er trots op dat het gelukt is om een plek te maken waar mensen graag samenkomen en hopen dat er nog vele perkjes en tuinen volgen.

Annet Doomen & Kate Proctor

Nu is er tijd voor het gezin

Sander (1985) en Eveline (1992) van Elst wonen met hun zoontje Aiden pas kort in Houten: half oktober kregen ze de sleutel en na wat schilderwerk konden ze verhuizen. Binnenkort verwachten ze hun tweede kindje. Hoe kwamen ze in Houten terecht en wat is hun eerste indruk?

Sander: “Ons hart ligt eigenlijk in Haarlem, ik was daar op het bevrijdingsfestival en vond het een leuke stad. Eveline vond een appartement in het centrum. Dat was de eerste plek waar we samenwoonden. We wilden graag iets kopen, maar dat is daar echt onmogelijk, we hebben twee jaar gezocht maar dat werd ‘m niet.” Via via vonden ze iets in Hilversum. “We woonden daar achter een hele gezellige straat, maar er was ook heel veel verkeer. We konden Aiden van drie daar niet met een gerust hart buiten laten spelen. Onze kat was ook al twee keer aangereden. En het huis was zo klein dat de was in de keuken moest drogen en we weinig bezoek konden ontvangen, we werden er helemaal gek van.” Dus volgde een nieuwe huizenjacht; het stel zocht de hele regio af om een woonplek te vinden ergens tussen zijn ouders in Friesland en de hare in Brabant. Via een collega van Sander, kwamen ze bij dit huis in Houten. “We hebben zoveel huizen gezien, we vroegen ons af of we ooit iets zouden vinden. Maar we hebben een bod gedaan en een kleine week later hoorden we dat we het huis hadden. We waren helemaal verbaasd. Toen werd het concreet en ook spannend, want je gaat wéér naar een nieuwe omgeving, maar het is ook een leuke nieuwe uitdaging. Elke keer als we hier kwamen aanrijden voelde het rustig en vertrouwd. Hierachter is een heel leuk speelveldje, aan de andere kant een basketbalveldje en speeltoestellen, dat zijn allemaal pluspunten. Ik vertrouw erop dat ons zoontje hier lekker kan spelen. Er is alleen bestemmingsverkeer, dat is best wel fijn.

Sander & Eveline van Elst

We hadden gelijk het gevoel dat we ons hier thuis zouden voelen.” Eveline: “Met de burenhadden we vanaf moment één een klik en ook met andere mensen in de straat hebben we al contact.

We vinden het een fijne plek voor ons zoontje en voor zijn broertje dat binnenkort geboren wordt.”

Hier in Houten lijken Sander en Eveline, net als heel veel andere gezinnen, dus echt geland. Vroeger hadden ze werk waardoor ze elkaar nauwelijks zagen, Nu werkt Sander als food and beverage manager in een hotel en Eveline als learning en development coördinator bij een bedrijf. Hierdoor hebben ze meer tijd voor hun gezin. Sander: “Nu eten we elke avond samen en is het fijn dat we op tijd naar bed kunnen.” Eveline: “Alle cliché’s blijken waar te zijn: als je een kind hebt, ben je meteen burgerlijk, hij bepaalt de structuur van je dag. Hij wordt lekker bijdehand, het is gewoon grappig om te zien. Soms wil je ‘m achter het behang plakken en dan is hij weer het liefste kindje van de wereld. We proberen als we allebei vrij zijn leuke dingen te doen met Aiden, die dagjes uit zijn wel een beetje heilig. Verder heb je niet veel tijd over.” Sander: “Als de baby is geboren gaan we ouderschapsverlof opnemen en heeft het gezin prioriteit.”

Als Geurt Blankers (1953) na zijn pensionering op zoek gaat naar vrijwilligerswerk, valt zijn oog op de vacature Reuringmaker bij Theater Aan de Slinger. “Na 46 jaar als grafisch vormgever te hebben gewerkt bij diverse landelijke dagbladen, wilde ik graag iets heel anders doen.”

Doel is activiteiten te organiseren die mensen, ook nieuwe doelgroepen, naar het gebouw trekken. Ideeën genoeg. Hij organiseert exposities en concertjes in de foyer, een open podium voor zangers en muzikanten en een jaarlijkse live portretsessie waarbij kunstenaars vanuit verschillende disciplines een zogenaamde Houtense Kop portretteren. Hij zat zelf ook model. Het grootste evenement dat hij alweer zeven jaar organiseert, is de Houtense Bluesnight. Inmiddels trekt dit festival, dat jaarlijks in de periode tussen Kerst en Oud en Nieuw plaatsvindt, een vast publiek.

Aanvankelijk besteedt hij ongeveer 20 uur per week aan zijn taak. “Ik kan niet goed dingen half doen. Ik overweeg nu de organisatie van de Bluesnight aan de vaste medewerkers van Aan de Slinger over te laten en alleen nog bandjes te regelen. Inmiddels beschik ik over een groot netwerk.” Sowieso is de functie reuringmaker minder relevant geworden, doordat het gebouw tegenwoordig ook fungeert als doorgangsplek voor leerlingen van de Heemlanden en flexwerkplek voor zzp’ers.

Hij vindt het prima dat hij zich nu meer op andere dingen kan richten, zoals euphonium (kleine tuba) spelen bij het Recreantenorkest van Caecilia in Schalkwijk. Dit orkest werd opgericht door dirigent André Vulpenhorst met als doel onervaren muzikanten te enthousiasmeren voor het samen musiceren en ze te laten kennismaken met blaasinstrumenten. “Voor mij was het een hernieuwde kennismaking: ik speelde in mijn prille jeugd al zo’n tien jaar bij de fanfare.” Muzikanten mogen zelf ook repertoire aandragen, dus inmiddels wordt er ook blues- en popmuziek gespeeld.

Daarnaast maakt hij lange wandelingen met hond Zwabber, waardoor hij veel contacten in de buurt heeft. Ook hoopt hij het schilderen weer meer op te pakken. Hij schildert al zijn hele leven fantasierijke en kleurige schilderijen; tot voor kort ook vaak samen met zijn broer die professioneel schilder was. Een paar geleden exposeerde hij nog zelf in Aan de Slinger. Genoeg te doen dus.

Pas geleden viel er een brief van de gemeente op de mat, gericht aan mensen in de leeftijd van 63-73, waarin zij werden uitgenodigd om bij elkaar te komen om zo hun contacten wat uit te breiden. “Prima initiatief, maar niets voor mij.” Waarvan akte.

Geurt Blankers

Vrijwillig reuring maken

Op de bres voor de medemens

Marja (1956) en Frans Roetman (1954) ontmoetten elkaar via een 50+ datingsite. “Na een relatie van 35 jaar was ik al een paar jaar alleen en dat vond ik zo ongezellig”, vertelt Marja. Hun eerste ontmoeting was in 2012 op het strand van Wassenaar. “Door de tijd heen doen we daar niet meer geheimzinnig over”. Frans is geboren in Rijswijk. Marja groeide op in Rijnsburg, een dorpje bij Katwijk. Ze hebben allebei tientallen jaren in de zorg gewerkt: Marja in verzorgingstehuizen met veelal vaste nachtdiensten en Frans op de afdeling Geriatrie van het UMC met in de laatste jaren voornamelijk de Geheugenpoli. “Na mijn pensionering ben ik nog altijd actief bij de dementie-telefoon”.

Frans & Marja Roetman

Ook toen Marja naar Houten kwam, bleef ze in de zorg werken. “Ik heb wel zeven jaar door Houten gefietst, werkende voor Thuiszorg van Zorgspectrum”. Ze trok aanvankelijk in bij Frans, in het huis waar hij dertig jaar met zijn gezin had gewoond. Werd het renoveren of opnieuw beginnen? “De levensbestendige gemeenschappelijke woonvorm van Haag en Hof kwam na 2 jaar zoeken op ons pad en paste letterlijk en figuurlijk in ons straatje. Voor het begin van de bouw waren er al bijeenkomsten met toekomstige medebewoners. Dan ga je dus ergens wonen waar je al je burens kent, dat was zo leuk. In ons werk hebben we zoveel eenzaamheid gezien. Dan is het gewoon echt super om deel uit te maken van zo’n project dat je heel na aan je hart ligt.”

Hun betrokkenheid bij de medemens is nog steeds groot. Marja: “We koken al jaren 1x in de twee weken in het Lokaal voor een heel divers gezelschap en eten dan ook zelf mee.” Frans: “Ik spin veel, dat heb ik van mijn moeder overgenomen, net als haar spinnenwiel. Elke eerste woensdagmiddag van de maand is er spinlokaal in het Lokaal, dan zit ik als enige man met tien dames uit de wijk en andere plaatsen te spinnen en worden elkaars werkstukken bekeken. Van de zelfgesponnen wol maak ik wandkleden.” Marja handwerkt graag en heeft voor het 5-jarig jubileum van het Lokaal vorig jaar een workshop telefoontasjes naaien voor kinderen gegeven. Ze zingt in een koor en rijdt als vrijwilliger op de ‘Golfkar’ in Houten. Samen hopen ze nog menige reis met hun camper door Europa te maken. “Nu maar hopen dat enkele enthousiaste mensen ons dan als koks willen vervangen in Het Lokaal.”

Betty Santema (1948) groeit op als oudste van vier kinderen in Monnickendam. Als ze zeven jaar is, sterft haar vader. “Het dorp ving ons op, onze straat was één grote familie.” Thuis aan de keukentafel en in de moestuin leert ze wat ze later over de hele wereld in praktijk zal brengen. “Mijn moeder naaide, breide en borduurde en als kinderen zaten we met haar aan tafel en leerden ontzettend veel van haar. Op de kweekschool heb ik verder geleerd over het leven, zo is het ontstaan. Je groeide er gewoon mee op dat je hard moest werken en andere mensen moest helpen.” Als jonge invaljuf op Amsterdamse scholen komt ze in contact met de UNHCR : “Mensen waar ik mee werkte vertelden daarover en dat vond ik interessant. Op mijn 27e vertrok ik naar een Kibboets in Israël. Ik zou daar uiteindelijk vijf jaar blijven, het was heel leuk met mensen uit allerlei verschillende landen. Ik vond het interessant dat mensen uit andere landen vaak hetzelfde konden zeggen en doen als wij in zo’n dorpje in Noord-Holland. Ze zien er anders uit, maar zijn net als wij.”

Via de UNHCR komt Betty in haar schoolvakanties in vluchtelingenkampen in Afrika. “Wat je nu op televisie ziet, al die tentenkampen, zo was het echt. Daar zag ik dat de mannen vaak alleen maar samen zaten te roken en ik dacht: ‘die moeten ook aan het werk’. Ik ging verder informeren: Hoe leven die mensen, wat eten ze? Omdat ik thuis opgegroeid ben met een moestuintje waar we ons eigen eten kweekten, wilde ik weten hoe ze dat daar deden. En ik vroeg: ‘Is het dan niet handig om zaden te kopen, zodat die mensen zelf groente kunnen verbouwen?’ Wij gingen het regelen, er kwam structuur in, die zaden kwamen. Die mannen wilden heel graag werken, ze vonden het ontzettend leuk dat ze dat konden doen, dat kon je zien. Ik heb dat na Afrika vooral in Zuid-Amerika gedaan, in Chili, Peru, en Bolivia, daar waren toen ook vluchtelingen.”

Vanuit een klein dorpje de wereld in

Via haar werk komt Betty in Houten terecht, waar ze haar man leert kennen. Hij werkt bij internationale bouwbedrijven en is daardoor vaak in het buitenland. In haar vakanties gaat Betty naar hem toe. “Dan had ik daar ook weer contact met mensen uit die landen, Algerije bijvoorbeeld, dat vond ik heel interessant en ik merkte ook daar dat zij in wezen hetzelfde zijn als wij.”

Nog steeds is Betty betrokken bij onderwijs, ze geeft met plezier gedragskunde aan kleine groepen studenten aan de Universiteit van Amsterdam. In Houten heeft ze ook contact met mensen uit andere landen: “Zoals mijn benedenburen, die komen uit Jemen, ze zijn al oud en spreken geen Nederlands. Ik heb hen bijvoorbeeld uitgelegd wat Sinterklaas is.”

Betty Santema

Zo'n vijf jaar geleden verschenen er plotseling gedichten achter de ruitjes van de schuren in een smalle straat. Wie zat hierachter? Na enige navraag bleek dat de gedichten van Nico Croes (1945) waren. Inmiddels zijn er in de straat diverse gedichten van verschillende Houtens dichters te lezen.

Vorig jaar had een familie ook hun schutting ter beschikking gesteld om gedichten te plaatsen.

Welke rol speelt poëzie in het leven van de uit Aruba afkomstige Nico?

Momenteel een grote: hij leest en schrijft graag gedichten en deelt zijn werk via sociale media en op diverse podia, zoals binnen de groep Laat Talent die in de huiskamer van de bibliotheek bij elkaar komt. Het schrijven helpt hem ervaringen en emoties te verwerken.

Terugdenkend had hij als kind al een grote fantasie. "Ik maakte van zilverpapier poppetjes waarmee ik toneelstukjes speelde. Ook schreef ik af en toe een gedicht, als tiener, als ik verliefd was." Daarna heeft hij lange tijd zijn creativiteit bewust genegeerd, gefocust als hij was op een toekomst in de diergeneeskunde.

Zijn studie Diergeneeskunde bracht hem en zijn vrouw naar Nederland. Toen bleek dat hun kinderen slechthorend waren, ging de aandacht daarnaar toe en besloot hij met de studie te stoppen. Ze besloten wel in Nederland te blijven, vanwege de medische voorzieningen. "'Je zou me een medische immigrant kunnen noemen.'

Op zijn tocht naar Nederland nam hij destijds maar één gedicht mee: een gedicht dat hij schreef n.a.v. de iconische foto die tijdens de Vietnamoorlog werd gemaakt van het meisje dat vlucht voor de napalm. Deze foto stond voor hem symbool voor het onrecht dat veel mensen wordt aangedaan en vormde het startpunt voor een levenslange betrokkenheid bij mensen die in de knel zitten.

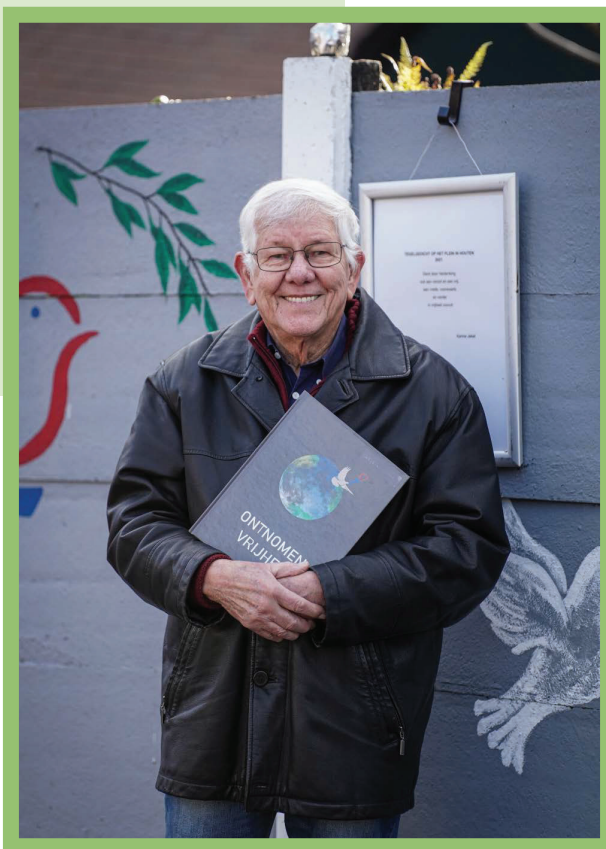
Nico Croes

Hij deed veel vrijwilligerswerk met politieke vluchtelingen uit Latijns-Amerika. "Mijn kennis van het Spaans kwam daarbij goed van pas." Daarnaast organiseerde hij bijeenkomsten in de Rooms-Katholieke kerk Dijnseburg in Zeist en sprak zich regelmatig uit tegen onrecht. Na een '20-jarige sabbatical van de kunst', begon hij weer te dichten.

In het boek *Ontnomen Vrijheid*, dat hij in eigen beheer uitgaf, combineert hij de schilderkunst met poëzie en reflecteert hij op actuele gebeurtenissen en persoonlijke ervaringen.

"Ik hecht grote waarde aan de vrijheid die ons gegeven is om ons uit te spreken. Ik ben dan ook heel blij met het thema dat het 4-5 mei Comité Houten heeft gekozen i.k.v. 80 jaar Vrijheid, namelijk "Samen Leven in Vrijheid". Gedichten passend bij dit thema zijn binnenkort te lezen op de gedichtenmuur in de straat." U bent van harte welkom!

(Ge)dichten om te delen

Als Vlaamse puber tussen de Groningers

Tobias van Damme (1988) groeide op in Gent, België, en kwam op z'n 13e in Groningen terecht vanwege de nieuwe liefde van zijn moeder. "Dat was best een grote sprong, ik was 13, een definiërende fase in je leven en dan gelijk naar het Noorden, dat is een enorm verschil. Je spreekt dezelfde taal maar toch ook weer niet, mensen vinden je accent grappig en dat maakte het in het begin lastig om een serieus gesprek te voeren. Maar ja, je hebt geen keus, je ondergaat het gewoon."

Wat Tobias erg opviel is het verschil in mentaliteit: "Qua cultuur liggen België en China soms dichterbij elkaar dan België en Nederland. Belgen zijn meer ingetogen, houden meningen vaker voor zichzelf, je zou de ander kunnen kwetsen. Nederlanders zijn vrij direct: als je iets niet gezegd hebt, bestaat het niet." Tobias' overlevingsstrategie was om zich aan te passen. Uiteindelijk ontmoette hij mensen die op de één of andere manier een link met België hadden en dat werden zijn vrienden.

Hij vond zijn draai in Groningen: "Het is een leuke stad die aanvoelt als een dorp. Ik heb er technische natuurkunde gestudeerd en daarna heb ik promotieonderzoek gedaan in de regeltechniek en in die periode heb ik Veerle leren kennen." Veerle: "Ik deed promotieonderzoek in Leuven, maar de professor bij wie ik dat deed verhuisde naar Groningen en ik ben meegegaan." Het stel bleef in Nederland. Tobias: "Na 18 jaar kon ik toch niet meer terug naar België, ik was verknocht geraakt aan Nederland."

Een ander verschil tussen Belgen en Nederland is de eetcultuur. Veerle: "Belgen houden van lekker eten en lekker koken. Als we vrienden uitnodigen, doen we echt ons best en zitten we een hele avond te bedenken wat we gaan koken, we maken ons er niet makkelijk vanaf."

Tobias & Veerle van Damme

Onze Nederlandse vrienden vinden een mooie locatie belangrijker en het eten minder, bij onze Belgische vrienden is het precies andersom."

Tobias en Veerle kwamen in Houten terecht doordat Veerle een baan kreeg in Utrecht. Na omzwervingen in Utrecht en Leidsche Rijn, vonden ze in 2020 een huis in Houten waar ook genoeg ruimte was voor hun toen eenjarige dochtertje dat later nog een broertje kreeg. In Houten raakte Tobias betrokken bij Energierijk Houten: "In Leidsche Rijn hadden we een nieuwbouwapartement met vloerverwarming, heel fijn, maar ook duur door het warmtenet. Voor Houten-Noord onderzoeken we hoe we samen, als collectief, in onze energievraag (warmte, koeling, elektriciteit) kunnen voorzien, op een duurzame én betaalbare manier. Hoe meer ik met het onderwerp bezig ben, hoe meer ik overtuigd raak dat dit de weg is die we moeten volgen. We denken nu dat een zeer-laag-temperatuurnet de meeste kansen biedt. Dat geeft ons veel flexibiliteit om voor iedere woning een gepaste oplossing te vinden. Het is ook leuk in je buurt actief te zijn, je leert andere mensen kennen die je normaal niet tegen zou komen."

Toen Chris en Pam Goedholt (1956 en 1957) in 1982 hoorden dat ze in Houten konden gaan wonen, waren ze de koning te rijk. “We dachten dat een huis voor ons niet betaalbaar zou zijn. We woonden destijds in de Vollenhoveflat in Zeist. We konden zelfs kiezen, als eerste bewoners. Rondom het blokhuizen was alleen nog maar weiland, met op wat grotere afstand een klein schooltje. Toentertijd zeiden ze dat er geen hoogbouw tegenover ons zou komen, maar aan die belofte heeft de gemeente zich niet helemaal gehouden.”

Ze leerden elkaar in 1975 kennen op de werkplek: een drukkerij in Zeist. Toen Pam overstapte naar een drukkerij in Utrecht, ging Chris mee. “Daar kreeg je toen nog geld voor, als je een nieuwe werknemer aandroeg.” Hoe anders was dat zo’n twintig jaar later, toen drukkerijen steeds minder werk te doen kregen en werknemers en masse overcompleteet werden verklaard. “We zijn beiden overgestapt naar andere werkgevers: Pam als salarisadministrateur en Chris bij een uitgeverij in Hilversum.” Later heeft Chris nog gewerkt bij een uitgeverij in Amsterdam en nog later bij een uitgeverij in Amstelveen, waar hij na een aantal plezierige jaren ontslagen werd in verband met tegenvallende bedrijfsresultaten.

Een lastige tijd brak aan. Pam werkte een aantal jaren bij een holistisch dierenarts, bij de gemeente Utrecht als hospitality medewerker en zelfs bij de informatielijn van de GGD tijdens de coronajaren. Haar laatste functie is ‘huwelijksassistente’ bij de gemeente Utrecht. Dat werk doet ze nu, na haar pensioen, nog steeds.

Chris slaagde er niet goed in een nieuwe werkplek te vinden. “Ik werkte een tijdje bij een koffieboer in Breukelen, maar de werkomstandigheden waren heel slecht. Ik was gewend aan een fijne, collegiale sfeer en die kon ik daar niet vinden.” Daarna viel hij tijdelijk in bij een uitgeverij in Hilversum. Het was een moeilijke periode.

Wat hen beiden altijd op de been heeft gehouden is hun gedeelde liefde voor dieren en hun prettige woonomgeving.

Pam heeft die liefde voor dieren van huis uit meegekregen; Chris kreeg in 1984 zijn eerste hond.

Ze waren lange tijd actief in de hondenwereld als trainers. Inmiddels hebben ze al meerdere honden als huisgenoot mogen verwelkomen. Naast honden hielden ze ook vogels en konijnen.

Chris & Pam Goedholt

“En toen we muizen kregen, hebben we in het asiel een kat opgehaald. Dat hielp niet alleen goed, ze werd ook dikke maatjes met de honden.” Hun beide zonen zijn ook grote dierenliefhebbers en laten hun hond en kat graag bij hen logeren tijdens vakanties.

Na al die jaren in de wijk, zijn Chris en Pam nog steeds gelukkig met de plek die ze destijds kozen. “We hebben fijne contacten met mensen in de buurt en voelen ons hier thuis, net als onze dieren.”

Een fijne plek

Een eigen winkel

Christina Fokker is getrouwd met Jonathan en heeft drie kinderen. Tot voor kort was ze fulltime moeder en daarnaast was ze altijd creatief en ondernemend bezig. Ze kocht en verkocht tweedehands spullen via Marktplaats en was ook regelmatig aan het klussen. “Het laatste jaar was de gedachte bij mij opgekomen om een kringloopwinkel te beginnen. Maar een goede locatie vinden bleek lastig en zo kwam het weer stil te liggen.

Eind november begon ik weer wat actiever naar werk te zoeken. Ik vroeg ook aan God om mij te helpen bij het vinden van iets dat bij mij past. Een week voor de kerstvakantie liep ik ‘toevallig’ langs de winkel ‘Lefft Vintage’ op het Rond. Er hing een briefje aan de deur dat deze gesloten was. Meteen kwam de gedachte in me op: misschien kan ik de winkel wel overnemen. Natuurlijk vraag je zo iets niet, en dus mailde ik de eigenaresse om te vragen of ik haar kon helpen weer open te gaan. Hierop mailde zij terug: ‘Wil je het misschien overnemen?’ Binnen nog geen week was de knoop doorgehakt. Uiteraard moest het financiële plaatje nog rondkomen en zo duurde het nog even voor ik de sleutels in handen had.” Ruim twee weken was Christina druk bezig om alles op orde te krijgen. Op 16 januari ging de winkel voor de eerste keer open. “Direct merkte ik dat ik hier zoveel levensenergie van krijg! Ik geniet van de diversiteit aan bezoekers van alle leeftijden die langskomen. Leuk dat veel mensen ook graag even een praatje met je maken met een kopje koffie erbij. Binnenkort wil ik een grote koffietafel neerzetten en hoop ik daar eens in de week een handwerkcafé te faciliteren. Op dit moment is het hard werken, er is veel te doen en ik wil de winkel graag mijn eigen stempel meegeven. Veel van de verkoop moet online plaatsvinden anders is het concept niet rendabel. Daarnaast zal brocante en antiek ook steeds meer een plek krijgen, net als kleding van 100% natuurlijke materialen. Het doet mij goed om mijn passie voor oude spulletjes en mijn kennis van inrichting en verkoop in praktijk te kunnen brengen en met klanten te kunnen delen. “

Christina Fokker

Hier ben ik veilig

Sergey (1977) is geboren en getogen in de Sovjet-Unie, in de Armeense hoofdstad Jerevan in een wijk die al 3.000 jaar oud is. Hij was een puber toen in 1988 de Sovjet-Unie uit elkaar viel en er zware tijden aanbraken voor de 15 republieken. Er was geen gas om het huis te verwarmen, en maar 2 uur elektriciteit per dag, het was koud en donker. “Ik ging met mijn vrienden hout stelen uit een oude fabriek om te stoken.”

“In 1990 was ik met vrienden bij het zwembad toen we ineens Russische tanks hoorden die het Armeense leger achtervolgden en beschooten. Er stonden daar twee flats van 14 verdiepingen, waarvan er één door de crisis niet afgebouwd was. We klommen naar het dak van die leegstaande flat en zagen hoe de Armeense militaire vrachtwagens vluchtten voor de Russische tanks. We maakten molotovcocktails en gooiden die naar de Russen. Zij schoten op ons, ze raakten ons gelukkig niet, maar we zagen wel veel andere mensen sterven in die straat door de schoten vanuit rijdende tanks. De schutters letten niet op wat en wie ze allemaal raakten. Het gaf enorm veel stress om dit allemaal mee te maken. Een andere vreselijke gebeurtenis was een grote aardbeving: onder het bewind van Gorbatsjov is een bom tot ontploffing gebracht onder de tweede stad van het land. 150 kilometer verderop in Jerevan zagen we de lampen aan het plafond zwaaien, zo heftig was de aardbeving die dat teweegbracht. Heel veel mensen kwamen om.” Een paar jaar later ontstond er oorlog tussen Armenië en Azerbeidjan om Artsakh (nu Nagorno Karabach). Als 14-jarige wilde Sergey graag meevechten in het leger, maar hij was nog te jong en toen hij uiteindelijk in dienst ging, was er een wapenstilstand. “Eenmaal weer uit dienst, was het lastig werk te vinden.

Sergey

Ik werkte korte periodes in verschillende beroepen. Toen heb ik met drie vrienden een beveiligingsbedrijf opgezet. We hadden veel klanten. Drie beroemde producers huurden ons in om hun concerten te beveiligen. Stap voor stap groeide ons bedrijf uit naar zes lijfwachten en 55 veiligheidsmedewerkers. We beveiligden zangers uit Oekraïne, Rusland en andere landen, die het fijn vonden met ons te werken.” Helaas kwam er nieuw onheil op zijn pad: “Rijke criminelen namen ons bedrijf in beslag. Daar konden we niks tegen doen. Alle moeite, tijd, kennis en geld die we hadden geïnvesteerd waren ineens verdwenen.” En dat was nog niet alles, als lid van de oppositiepartij tegen de toenmalige dictatuur werd Sergey meerdere keren gearresteerd en door de politie mishandeld. Hij zat een paar weken in de gevangenis waar hij dagelijks werd geslagen, dat was een vreselijke tijd. Eenmaal weer vrij is hij gevlucht met zijn ouders en zijn zusje. In 2011 kwamen ze uiteindelijk in Nederland terecht. Hier voelt hij zich veilig. Sergey zou nog veel meer verhalen kunnen vertellen: “Als ik terugkijk ben ik wel 10 keer bijna dood geweest, dus God houdt van mij, want ik leef nog,” zo besluit hij zijn verhaal.

Marianne de Fouw woonde voorheen pal naast een school en daar liep iedereen de hele tijd bij elkaar binnen. “In mijn huidige straat wonen meest wat oudere alleenstaanden die meer op zichzelf zijn. Ik ben wat jonger, ik werk en ik ben veel weg. Het Lokaal vind ik een fijne plek voor jong en oud waar je buurtgenoten kunt leren kennen.

Mijn levensmotto is al jaren: Hoe kan ik genieten van genoeg: zo duurzaam mogelijk leven én met plezier? Uitvinden dat je ook in kleine dingen al stapjes kan zetten en daarmee ook anderen kan motiveren is echt gaaf. Zoveel mogelijk tweedehands kopen of met anderen samen zwerfafval opruimen; alles wordt leuker als je het samen kan doen. Van beroep ben ik grafisch ontwerper en daarnaast doe ik veel vrijwilligerswerk. Zo raakte ik betrokken bij de Stichting Klimaatgesprekken. Ik heb nu drie keer een workshopreeks gegeven in het Lokaal over onderwerpen waarin je duurzame keuzes kunt maken, zoals wonen, eten, reizen en consumeren. Hoe praat je daar nou over met anderen en hoe kan je elkaar tips geven? Wat zijn jouw waarden? Ik word heel

blij als ik dingen doe die passen bij wat ik belangrijk vind, dan kan ik er dus ook enthousiast over vertellen en anderen enthousiasmeren en inspireren. Ik doe ook vrijwilligerswerk bij Groene Kerken, een groot landelijk netwerk van allerlei geloofsgemeenschappen met mensen die duurzame keuzes belangrijk vinden. Zo ook ‘A Rocha’, een wereldwijde beweging die biodiversiteit bevordert. Op een landje met een heel gevarieerde groep van oud tot jong, handen uit de mouwen, bomen zagen en gemaaid riet opruimen, zodat planten weer de ruimte krijgen. We zijn te gast in de natuur en laten ons tempo bepalen door de natuur. Heerlijk om buiten bezig te zijn, fysiek werk te doen, te vertragen. En afgelopen zomer was ik op Keiland, een oecumenisch christelijk festival, met allemaal kunstzinnige en workshops én zingeving in de natuur. Daar heb ik ook inspiratiesessies gedaan. Het is mooi om mensen in aanraking te brengen met de combinatie van natuur en kunst.

In 2018 heb ik een creatieve club opgezet. Met een aantal dames komen we een avond in de maand bij elkaar. We doen allerlei creatieve activiteiten: van groots schilderen tot verfijnd tekenen, brei- of borduurprojecten. We proberen alles uit, wat enorm veel energie, inspiratie en voldoening geeft. Ik ben van mening dat heel veel mensen in deze tijd zo vastlopen, omdat ze zo in hun hoofd zitten. Je lijf kunnen voelen, dingen op intuïtie doen: creativiteit laat je nieuwe dingen ontdekken. En echt, iedereen is creatief. Het proces is daarbij veel belangrijker dan het eindproduct. Misschien moet je een drempeltje over. Met elkaar in groepsverband werken kan je dan net een duwtje geven om jezelf uit te dagen. Dat kan op allerlei manieren, dat maakt het zo’n mooie zoektocht.”

Marianne de Fouw

Genieten van genoeg

Ria Zwart (1960) en Martie den Hartog (1961) ontmoetten elkaar midden jaren 80 in de Weiden. Ria was via Schimmert (Limburg), Scheveningen en Utrecht in Houten terechtgekomen en Martie kwam uit Zeeland. "Je ging waar het werk van je man je bracht". Beiden voelden zich onmiddellijk thuis in Houten. "Ik ervoer de wijk als een warm bad", vertelt Martie.

Sinds 1987 maakt Martie deel uit van het bestuur van Wijkvereniging De Weidevogels die dit jaar haar 40-jarig bestaan viert. Op kleine onderbrekingen na, in verband met zwangerschap, is ze altijd actief gebleven binnen de vereniging. Ook Ria is, met enkele grotere tussenpozen, sinds 1988 als bestuurslid betrokken bij de organisatie.

Hart voor de wijk

"De vereniging telt momenteel '95 voordeuren' en er komen nog jaarlijks leden bij, maar we moeten soms helaas ook afscheid nemen van leden, door ziekte of overlijden. Het huidige bestuur bestaat uit zes leden. Voor € 8,50 kun je lid worden als je in de wijk de Weiden woont. We organiseren kinderbingo's, een paasmiddag en sinterklaasochtend en er zijn kaart- en dartavonden in De Meerkoet. Vroeger organiseerden we ook viswedstrijden, fietspuzzeltochten, een zeskamp en ook eenmaal per jaar een bustocht naar een pretpark. Er stonden dan al vroeg mensen aan de voordeur om hun kinderen op te geven. Helaas is dat nu niet meer haalbaar; het is gewoon te duur geworden. Af en toe huren we een bowling- of een midgetgolfbaan. Maar het grootste en bekendste evenement is toch wel de jaarlijkse rommelmarkt op de Putterhaag. We waren op zoek naar iets wat voor verbinding zou kunnen zorgen in de wijk en dit werd een enorm succes. Deelnemers mogen tweedehands of zelfgemaakte spullen verkopen in een gehuurde marktkraam. Etenswaars zoals broodjes hamburger en frikandel en koffie, thee en frisdrank mogen alleen door de vereniging worden verkocht, in verband met de warenwet. Inmiddels huren we een aggregaat; vroeger lagen er allerlei kabels van het veld naar privé stopcontacten. De regelgeving rondom het evenement is enorm toegenomen, met name op het gebied van de veiligheid. Dat was ook een van de redenen waarom de zeskamp niet meer georganiseerd kon worden."

Aanvankelijk combineerden Martie en Ria hun vrijwilligerswerk met de zorg voor hun gezin. Vanaf 1992 raakte Martie als ouder betrokken bij activiteiten op basisschool De Rank (nu, het Mozaïek). Vanaf 2002 kwam ze er in vaste dienst als conciërge. Ria ging de zorg in, eerst als medische secretaresse en later als ZZP'er in de particuliere thuiszorg. "Helaas kan ik dat werk nu niet meer doen, om gezondheidsredenen." Martie verwacht nog enkele jaren op school te werken. "Ik geniet van mijn rol als spil tussen leerlingen, ouders en leerkrachten. Ik ken ook zoveel mensen in de buurt; er zitten zelfs kinderen van oud-leerlingen bij ons op school."

De kennis en ervaring die Martie en Ria in al hun verschillende rollen hebben opgedaan en ingezet, zouden ze nu graag met anderen delen." Het is belangrijk dat er jongere mensen in het bestuur gaan komen, die het op termijn ook over kunnen nemen. We hopen dat de vereniging er ook in de toekomst voor kan zorgen dat de levendigheid en saamhorigheid in de wijk behouden blijven. En dat over 10 jaar het 50-jarig lustrum gevierd kan worden."

Ria Zwart & Martie den Hartog

Jongeren in de wijk

Fabian (2006) en Etienne (2008) Verdoes zijn in hun jonge leven al meerdere keren verhuisd: ze werden geboren in Nieuwegein, vlak voor de geboorte van hun zusje Valérie verhuisden ze met hun oudere zus Louise en hun ouders naar Tull en 't Waal. Na de scheiding van hun ouders kwamen ze naar Houten, waar ze eerst op de Hopoord bij de vriend van hun moeder, daarna op de Wagenhoeve en nu in de Hagen wonen. “Maar ook nog steeds bij onze vader in Tull en 't Waal, daar zijn we elke maandag en om het weekend.” Fabian: “Toen onze ouders gingen scheiden waren wij nog heel jong, ik weet alleen nog dat Louise verdrietig was, maar verder kan ik het me niet echt herinneren. We zijn eraan gewend dat het zo is. Je moet alleen wel steeds een tas met je spullen meenemen en soms denk je dan dat je iets bij je hebt, maar ligt het toch nog hier.” Alleen hun donkere haar en hun snel bruinende huid wijst nog op hun Colombiaanse roots.

“Onze vader werd in Colombia geboren en is als baby geadopteerd, dus hij is wel echt Nederlands. We willen nog wel graag een keer met het hele gezin naar Colombia, maar we wachten tot Valérie nog wat ouder is, zodat we het allemaal bewust meemaken en goed onthouden.” Wel hebben ze al een andere indrukwekkende reis gemaakt. “In 2020 gingen we met opa en oma, een oom en tante en mijn vader naar Israël, dat was een bijzondere ervaring. Mijn opa en oma wilden ons dat graag laten zien, want zij zijn gelovig. Het is een mooi land met veel oude gebouwen.”

Fabian & Etienne Verdoes

De broers zitten allebei in hun examenjaar op de Heemlanden. Fabian op het VWO en Etienne op de Havo. Fabian: “Het lijkt mij wel gaaf om piloot te worden bij de KLM om andere landen te zien, zoals de VS en Zuid-Amerika. Je vliegt daarheen, overnacht er en hebt dan nog een dag in zo'n stad, dan zie je veel verschillende landen. Maar je moet om piloot te worden natuurlijk wel door veel verschillende testen heen en dan nog een hele opleiding en veel oefenen.” Etienne: “Ik ga waarschijnlijk naar de pabo, ik wil niet de hele dag achter een bureau zitten en het lijkt me leuk kinderen les te geven.”

Naast school hebben de jongens nog een hoop andere dingen om te doen. Etienne: “Ik hockey drie keer per week en ik game met vrienden.” Fabian: “Ik tennis, eerst speelde ik competitie, maar ik vond het team niet zo leuk, dus ben ik gestopt. Ik game ook af en toe, maar niet zoveel als Etienne. Ik werk in de keuken bij Pand Pannenkoek in Schalkwijk, daar doe ik allesbehalve pannenkoeken bakken. Het is leuk werk, vooral door de collega's, daar kun je lekker mee lachen.” Etienne: “Ik werk als vakkenvuller bij Albert Heijn. Ik heb ook leuke collega's en het is lekker dichtbij.”

Kortom, de jongens zijn tevreden met hun leven in Houten met school, sport, werk en vooral een ruim huis en een leuk gezin. “We proberen altijd samen te eten en 's avonds zitten we vaak met z'n allen in onze grote huiskamer. Soms is er wel eens wat, maar we hebben heel weinig ruzie.”

“Heb je een wens die je al vijf jaar hebt en nog niet hebt uitgevoerd?” Deze vraag werd de toen 40-jarige Saskia Bangma (1968) voorgelegd tijdens een persoonlijk leiderschapstraining. “Ik hoorde mezelf zeggen: stiekem wil ik eigenlijk wel verhalenverteller worden”.

Die liefde voor verhalen kwam overigens niet uit de lucht vallen. “Ik las als kind al veel, genoot ervan om voorgelezen te worden en schreef zelf ook verhalen. Toen ik 18 was en werd uitgeloot voor Geneeskunde, volgde ik een tussenjaar bij de Vrije Hogeschool. Daar deed ik mee aan een project verhalen vertellen.”

Toen ze na dat jaar alsnog kon starten aan de Geneeskunde-opleiding, raakte het verhalen vertellen op de achtergrond. Na de studie kwam de focus te liggen op haar werkzaamheden als arts, afwisselend in de jeugdgezondheidszorg en het verpleeghuis. “Op het eerste gezicht lijkt het misschien alsof dat twee heel verschillende specialismen zijn, maar ik zie zelf juist veel overlap tussen het werken met ouderen en met jongeren. In beide levensfasen zijn mensen sterk in ontwikkeling en mijn rol is om uit te vinden wat mensen op dat moment nodig hebben, met oog voor de context waarin zij leven.”

En die vraag dan, wat betekende die? “Dat ik me realiseerde dat ik werk moest maken van het vertellen. Ik besloot cursussen te gaan volgen, een opleiding in Lier, en stond vanaf toen regelmatig op een podium. De eerste keer was superspannend, maar ik genoot ook van de interactie met het publiek.”

Hoewel ze in haar werk niet actief gebruik maakt van verhalen, ziet Saskia zelf wel een overeenkomst tussen haar professionele rol en de thematiek van de verhalen die ze vertelt. “In mijn werk probeer ik mensen tot steun te zijn, vertrouwen te geven. Als verteller kies ik verhalen die hoopvol zijn.

Ik houd niet zo van moralistische verhalen, maar er zit wel vaak een verborgen boodschap in.

Saskia Bangma

Verhalen verbinden

Dat je mag zijn wie je bent, bijvoorbeeld, of dat meisjes ook moedig kunnen zijn en jongens niet altijd sterk.” Ze put daarbij o.a. uit verhalen uit de Native American traditie, waarin respect voor de natuur, het leven en aandacht voor rituelen een belangrijke rol spelen.

Zo is daar het verhaal van de jongen die volgens de Native American traditie als tiener een nieuwe naam krijgt, een naam die echt bij hem past. Hij hoopt op een stoere naam en wil zich graag bewijzen. Hij denkt dat te doen door een bizon te doden, maar als hij ziet dat de bizon een kleintje heeft, kan hij het niet over zijn hart verkrijgen. Hij schaamt zich en kan de ouderen niet onder ogen komen. Vervolgens krijgt hij de naam: ‘Hij die over bizonen waakt’. “Dit verhaal vertel ik graag in groep 8, als voorbereiding op de stap naar het voortgezet onderwijs.”

Momenteel treedt Saskia niet regelmatig op en alleen op verzoek. “Ik word soms cadeau gedaan.” Maar het kan zo maar zijn dat het vertellen op een goed moment weer een grotere rol gaat spelen. Wie weet komt het er dan ook een keer van om een cursus te ontwikkelen. Voor nu is het voldoende dat ze zowel professioneel als privé gevoed wordt door verhalen. “Ik hoop zowel als arts als verteller een vonkje te kunnen ontsteken. Je kunt niet altijd iets oplossen, maar misschien kan ik wel iets in beweging brengen door me te verbinden met de ander.”

De speurtocht prijsvraag

Doe je ook mee met de speurtocht prijsvraag? Het werkt zo: hieronder staan vragen, de antwoorden op die vragen vind je in de interviews. Voor de ramen van de mensen in deze bundel hangt van 12 april t/m 15 april hun foto, die je ook bij hun verhaal vindt. Noteer de adressen bij de vragen en lever je antwoorden in door het blad uiterlijk **25 april 14.00 uur** in de brievenbus van het Lokaal te doen. Voor de drie mensen met de meeste goede antwoorden is er een mooie prijs naar keuze:

1. een verhalenboek van Toon Tellegen;
2. een chocoladetaart van Jumbo
3. een bon om gratis in het Lokaal te eten.

Als je gewonnen hebt, nemen we contact met je op en bezorgen de door jou gekozen prijs bij je thuis. Daarvoor is het wel belangrijk dat je naast je naam ook je telefoonnummer en/of je mailadres invult op de **achterzijde van dit formulier**.

Vragen

1. De man die door zijn kleindochter 'opa tong' wordt genoemd woont op
2. De mensen die voor de 3e keer in een woonplaats wonen die met een H begint wonen op.....
3. De vrouw die mooie dingen maakt van hout en papier woont op
4. De vrouw die geïnspireerd werd door het volkstuintje van haar moeder woont op
5. De man die zijn bedrijf verloor aan de maffia woont op
6. De man die het beste van twee culturen verenigt woont op
7. De jongste geïnterviewden in deze bundel wonen op
8. De man die wel eens model heeft gestaan woont op
9. De vrouw die weet hoe je een rommelmarkt organiseert woont op
(twee antwoorden mogelijk)
10. De vrouw die voor honderden mensen hamburgers heeft gebakken woont op
(twee antwoorden mogelijk)
11. De mensen die af ten toe een kat te logeren krijgen wonen op
12. De vrouw die je in Nieuw Wulven in de moestuin kunt vinden, woont op
13. De man die schildert en dicht over actuele gebeurtenissen woont op
14. De vrouw die je een handje kunt helpen met wieden woont op
(twee antwoorden mogelijk)
15. De vrouw die weet welke planten goed bij elkaar passen
(twee antwoorden mogelijk)
16. De vrouw die mensen op een bijzondere manier kan verrassen op hun verjaardag, woont op
17. De vrouw die een prijsvraag won, woont op
18. De mensen die graag met een camper door Europa reizen wonen op
19. De vrouw die van haar hobby haar werk aan het maken is, woont op
20. De vrouw die klimaatgesprekken organiseert woont op

Naam:

Telefoon:

E-mail:

Gewenste prijs:

Noteer de adressen bij de vragen en lever je antwoorden in door het blad uiterlijk **25 april 14.00 uur** in de brievenbus van het Lokaal te doen. Voor de drie mensen met de meeste goede antwoorden is er een mooie prijs naar keuze:

1. een verhalenboek van Toon Tellegen;
2. een chocoladetaart van Jumbo
3. een bon om gratis in het Lokaal te eten.

